Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

SÎNT GATA ÎNTOTDEAUNA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 7 (947) * miercuri 12 februarie 1964 * 8 pag. 30 bani

Deunăzi, la gazeta de perete a clasei a V-a A de la Școala medie din Filiași a apărut **(sau, mai bine zis, ar fi putut să apară)** următorul

ANUNȚ IMPORTANT

„PIERDUT CHEIA TIMPULUI. GĂSITORUL E RUGAT SĂ MI-O ADUCĂ DE URGENȚĂ".

Faptul că autorul anunțului uitase să semneze nu trebuie să mire pe nimeni. Un băiat care pierde cheia timpului este, făr doar și poate, un mare uituc!

Anunțul a stîrnit **(sau, mai bine-zis, ar fi putut să stîrnească)** nedumerire în întreaga clasă. Pe loc, Popescu Irinel, președintele grupei, a hotărît **(sau, mai bine zis, ar fi trebuit să hotărască)** deschiderea unei anchete.

Zdup intervine

Cînd am ajuns acolo, cercetările erau în toi. Cățelușul meu, Zdup, începu să dea încîntat din coadă și să adulmece peste tot. Misterele sînt specialitatea lui...

— Gheorghiță, ajută-ne! m-au rugat copiii. Nu-i chip să-l găsim pe cel care a pierdut cheia timpului!

Deodată, Zdup lătră scurt și ridicîndu-se pe picioarele dinapoi puse labele pe o bancă.

— Mii de aventuri senzaționale! spusei eu. Cred că Zdup a dibuit o urmă... Care dintre voi stă în banca asta?

— Eu... șopti cam speriat un băiat.

Zdup se apropie de el, îi mirosi ghetele, dădu nemulțumit din coadă și se lipi iarăși de bancă.

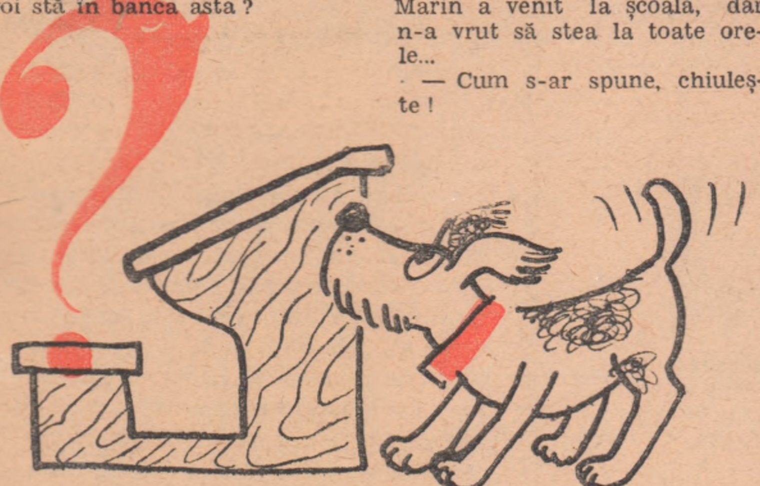
— Înseamnă că nu de tine este vorba, îl liniștii eu pe băiat. Cine mai stă cu tine în bancă?

— Jderu Marin. Dar acum nu e la școală.

Zdup hămăi, intrigat. În bancă erau totuși două ghiozdane!

— Adică, preciză băiatul, Marin a venit la școală, dar n-a vrut să stea la toate orele...

— Cum s-ar spune, chiulește!

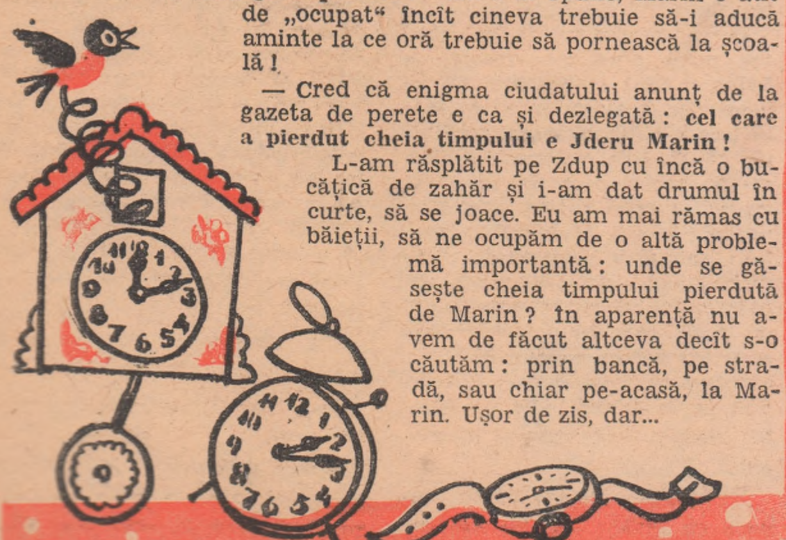

Misterul pare lămurit

Eram complet edificat. L-am răsplătit pe Zdup cu o bucățică de zahăr și am pornit pe urmele lui Marinică. Dar pe acest Marinică e foarte greu să-l găsești. Îi place să umble hai-hui. De aceea, nici lecțiile nu are timp să și le pregătească cum trebuie. Notele lui sînt slabe. Adesea întîrzie la școală. De cîteva ori, ce-i drept, a venit la timp, dar știți de ce? Pentru că tovarășa dirigintă a luat obiceiul ca, în drum spre școală, să treacă pe la el, pe-acasă (!) invitîndu-l (!) să meargă împreună! Cum s-ar spune, Marin e atît de „ocupat" încît cineva trebuie să-i aducă aminte la ce oră trebuie să pornească la școală!

— Cred că enigma ciudatului anunț de la gazeta de perete e ca și dezlegată: **cel care a pierdut cheia timpului e Jderu Marin!**

L-am răsplătit pe Zdup cu încă o bucățică de zahăr și i-am dat drumul în curte, să se joace. Eu am mai rămas cu băieții, să ne ocupăm de o altă problemă importantă: unde se găsește cheia timpului pierdută de Marin? În aparență nu avem de făcut altceva decît s-o căutăm: prin bancă, pe stradă, sau chiar pe-acasă, la Marin. Ușor de zis, dar...

CUM S-A PIERDUT, CUM AM CĂUTAT ȘI UNDE AM GĂSIT CHEIA TIMPULUI

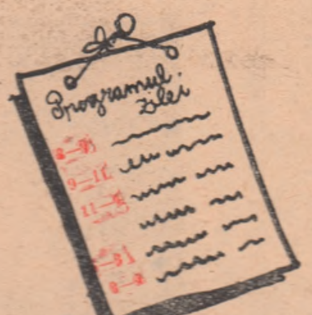

Cum arată cheia timpului?

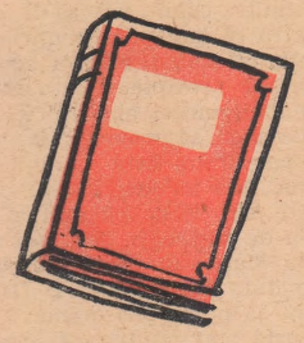
Într-adevăr, ca să cauți ceva trebuie să știi cum arată! Cît e de mare? Ce culoare are?

— Mii de ceasuri și pendule, am găsit! spuse cineva. Fiecare dintre noi are o cheie a timpului! Să vedem cum sînt acestea, și pe urmă e simplu să ne închipuim cum arată aceea pe care a pierdut-o Marin!

Bună idee. Cum de nu ne trecuse prin cap mai devreme? La Bejan Liana, de exemplu, cheia timpului are o înfățișare pe care o cunoașteți cu toții: aceea a programului zilei! Niciodată nu se abate de la el, își pregătește lecțiile cu mare atenție, și atunci cînd răspunde la oră ți-e mai mare dragul s-o asculți! Va să zică cheia timpului este să lucrezi planificat! „Ce simplă e cheia timpului"! veți spune voi. Ei bine,

să ne folosim mai des de aceste lucruri simple! La Antonovici Nicolae, tot un pionier fruntaș, cheia timpului seamănă și cu altceva: **cu o carte!** Nicușor citește mult (desigur, după ce își termină lecțiile). Datorită cărților are multe cunoștințe folositoare și un vocabular bogat.

Eram nespus de bucuros. Acum, știam cîteva lucruri mai precise despre cheia timpului. Cineva ținu să adauge:

— Stați, cheia timpului poate avea și altă formă!

— Cum adică?

— Iată: Popescu Irinel, Răcărescu Eugen și Sabău Dan au hotărît să construiască în timpul liber un... vapor! Adică, un navomodel! La ei, cheia timpului are deci forma **uneltelor de muncă:** a ferăstrăului, a rindelei, a ciocanului!

Excelentă precizare! Eram gata să spun că lucrurile s-au lămurit cînd...

Zdup intervine din nou

Chiar în clipa aceea ușa se deschise și Zdup intră revoltat, cu un cartonaș în gură. Era o fișă de cititor, pe care o descoperise la bibliotecă. De aici reieșea că din clasa a IV-a și pînă acum Peia Constantin n-a mai împrumutat nici o carte! Mai mult, Peia nici pe la acțiunile pionierești nu prea vine, iar la ore e neatent; stă cu capul stiloului în gură și se gîndește în altă parte. („Parcă Cioculete Aurel e mai atent?! Adineauri, la ora de matematică, a spus că suprafața unui pătrat cu latura de 10 m este... 40 m!" adăugă cineva).

Cine a pierdut cheia timpului?

Și iată la ce concluzie am ajuns: că **nu numai Jderu Marin a pierdut cheia timpului, ci și Peia, și Cioculete...** Cum se explică însă că le-au pierdut toți în același timp?! Poate că s-au jucat împreună, sau poate le-a ascuns-o cineva, ca să glumească cu ei?

— Aproape toți copiii din clasă au cîte o bună cheie a timpului! spuse cineva. Să le-o împrumute și lor, adică lui Jderu, lui Peia, lui Cioculete...

Dar n-am fost de acord. Și știți de ce? Pentru că cheia timpului nu se poate **împrumuta! O cîștigă fiecare prin străduință, prin muncă personală. Dar o soluție tot există: ca Jderu Marin și ceilalți care au pierdut-o să ia exemplu de la Bejan Liana, de la Popescu Irinel, de la Antonovici Nicolae și de la ceilalți pionieri fruntași. Dacă se vor strădui să le semene, atunci, de bună seamă că, într-o bună zi, vor simți și ei că au dobîndit cheia timpului...**

Gheorghiță Reporterul

STRĂLUCESC STELUȚE ROȘII

Sînt multe și interesante drumurile care duc spre distincția pionierească ! Și mulți copii vor să le parcurgă. Pentru că la capătul muncii perseverente, la capătul tuturor acestor drumuri, te așteaptă steluța roșie, simbol al sîrguinței, al hărniciei.

De pildă, să încercăm să mergem pe primul drum Este drumul notelor bune, deci al unei învățături de calitate Cei 29 de pionieri ai clasei a VI-a de la Școala de 8 ani nr. 2 din Satu Mare au promovat cu toții la sfîrșitul trimestrului I. Dar e suficient să promovezi oricum ? În clasa aceasta sînt mulți copii care învață foarte bine. Ei s-au gîndit să organizeze o adunare intitulată : „Cum să învățăm mai bine". Fără îndoială, primul ajutor al muncii de învățătură rămîne... studiul individual. Dar mai trebuie să știi să iei notițe, să fii atent la ore, iar acasă să înveți perseverent lecție cu lecție. Ei, despre toate aceste lucruri vor să vorbească prietenii noștri care și-au pus în gînd ca la sfîrșitul anului cea mai mică medie în detașament să fie 7 !

Dar să mergem mai departe. În fața noastră se deschide un alt drum. E mărginit de fabrici și uzine, de blocuri mari, de școli noi. Cum s-a ajuns la ele ? Răspunsul îl vor da pionierii care vor participa la adunarea intitulată „Sub steagul partidului, spre noi victorii !" pe care o va organiza detașamentul V — președinte Popa Sabin de la Școala de 8 ani nr 1 din orașul Satu Mare. Iar pionierii clasei a V-a au organizat o adunare în care au vorbit despre realizările regiunii Maramureș, vorbind mai ales despre dezvoltarea orașelor Baia Mare, Sighet, Carei, Satu Mare. În încheierea adunării toți pionierii detașamentului au făcut, cu autocarul, turul orașului Satu Mare.

Există și un drum al veseliei, al cîntecului și jocului ! Pentru că un purtător al distincției trebuie să știe poezii și cîntece dedicate patriei și partidului, ba chiar să facă parte dintr-o formație artistică. Iacob Margareta, președinta detașamentului 2 de la Școala de 8 ani nr. 1 ne spunea că ei au o echipă de dansuri în școală care, nu de mult, a prezentat o frumoasă suită coregrafică. Tot în Școala de 8 ani nr. 1 există și o echipă de teatru. Și, de curînd, fiecare detașament s-a hotărît să organizeze cîte o brigadă artistică de agitație.

Iată și alt drum : este cel al ogoarelor întinse. Într-un fel, poate, la bogăția recoltelor ați contribuit și voi Și tractoriștii știu lucrul acesta cel mai bine. Din fierul vechi colectat de voi, cîte tractoare n-au arat adînc pămîntul !... Pionierii Școlii de 8 ani nr. 1 au colectat 12 000 kg de fier vechi. Condiția cu privire la acțiunile de folos patriotic prevede și această sarcină. O acțiune bună este și aceea a pionierilor de la Școala de 8 ani nr. 2 de a construi singuri în curtea școlii un patinoar

★

Sînt multe drumurile care duc spre obținerea distincțiilor pionierești. Trebuie să le parcurgeți pe toate, căci numai astfel veți putea dovedi cît sînteți de harnici și pricepuți, într-un cuvînt că meritați să purtați pe piept steluțele roșii.

E. SKIBINSKI

Cu ajutorul microscopului pioniera Sima Vasilica din clasa a VII-a B, Școala de 8 ani din Lehliu-Sat, regiunea București studiază secțiunea unei frunze.
Foto : GR. PREPELIȚĂ

JOCURI

Locul de desfășurare a întrecerii va fi ales pe o pantă ușor înclinată și nu prea mare. Plecarea va fi marcată vizibil sus pe pantă. De asemenea, se vor stabili porțiuni de coborîre suficient de largi, pentru a putea coborî și urca în același timp, cel puțin trei săniuțe.

Întrecerea se desfășoară între 2—3 echipe, la fiecare sanie găsindu-se o grupă de 4 copii.

La începerea jocului echipele se găsesc la plecare.

Concurenții care urmează să coboare primii, cîte unul din fiecare echipă, se aranjează la plecare cu săniile pe aceeași linie și avînd între ele un interval suficient de mare pentru a nu se ciocni pe parcurs.

La semnalul instructorului pornesc toate săniile. După ce coboară panta și ajung la semnul marcat jos, concurenții se dau jos din sănii și urcă cît mai repede, trăgînd sania pentru a o preda următorului concurent, care imediat ce a primit sania coboară fără a aștepta alt semnal.

Echipa care reușește să termine mai repede întrecerea este declarată cîștigătoare.

Terenul pe care se desfășoară jocul va avea lungimea de 20 m și lățimea de 15 m.

Jucătorii se prind de mîini, formînd un lanț. În această formație, ei patinează cu o viteză din ce în ce mai mare. După ce s-a obținut o oarecare viteză, jucătorul din față se oprește și întreg lanțul se înfășoară în jurul lui, formînd un „melc". Apoi jucătorii dau drumul la mîini și se împrăștie pe întreg terenul, pentru a forma după aceea un nou lanț.

Pentru ca jocul să reușească este necesar ca toți jucătorii să pornească cu același picior. De asemenea, în momentul înfășurării melcului, jucătorii nu trebuie să dea drumul mîinilor.

Prietenii celor din clasa a III-a

„Cravata roșie-i aleasă
Din fir de aur și scîntei,
Din trandafiri și din mătase —
Cravata roșie-i aleasă
Din lupte și din anii grei".

...Din steagul de luptă al comuniștilor care au luptat cu eroism pentru a cuceri primăvara zilelor noastre s-a desprins simbolic mătasea roșie pe care o poartă pionierii. Și e o mîndrie, o cinste de preț pentru fiecare în parte.

Cîte gînduri înflăcărate, cîtă nerăbdare plină de așteptarea momentului solemn ! Încă din clasa I te străduiești să înveți bine, să fii disciplinat, începi să fii înconjurat de grija și atenția colegilor tăi mai mari — pionierii. Faci cunoștință cu angajamentul pionieresc, cu primele adunări de grupă, de detașament.

...Așa au început pregătirile cu viitorii purtători ai cravatelor roșii din clasa a III-a A Școala de 8 ani, Lăloia, din comuna Comănești, regiunea Bacău.

Detașamentul nr. IV din care fac parte pionierii clasei a VII-a a luat o hotărîre. Să se ocupe de școlarii mici. Și hotărîrea s-a transformat în faptă. Și faptele vorbesc singure acum. Șezători de cîntece și versuri despre partid și despre patrie, jocuri pionierești, serbări pregătite împreună. Pionierii din detașamentul IV n-au uitat să se intereseze și de felul cum învață cei mici, cum își petrec recreațiile.

Într-o zi, i-au invitat la o adunare de grupă. Aici s-a vorbit despre îndatoririle pionierului.

Pe caietele liniate elevii au scris cu grijă : „Să fie cinstit, drept, modest, bun tovarăș, să aibă grijă de cei mici". Și Magdan Elena, Despa Gheorghe, Hanganu Margareta și alții din clasa a III-a A s-au uitat cu recunoștință la prietenii lor mai mari — Candit Elena, Damian Aurel, Magdan Gheorghe, Margasoiu Maricica.

În altă zi, Elena, Gheorghiță, Margareta au venit la Casa pionierilor din Comănești însoțiți de aceeași buni prieteni. S-au așezat la o masă. Pe marginea colilor mari, albe, au apărut colorate după priceperea lor un drapel tricolor, o goarnă, o cravată roșie... Apoi au început să scrie cu migală : „Eu, tînăr pionier al Republicii Populare Romîne, mă angajez...".

Au memorat angajamentul solemn și l-au rostit plini de emoție în clipa primirii cravatei roșii.

Acum, pionierii clasei a VII-a și cei ai clasei a III-a participă împreună la cele mai frumoase acțiuni pionierești.

Copii, preluați această inițiativă

EXPOZIȚIA pionierilor

Școala de 8 ani nr. 1 din orașul Pitești. Pionierii de aici au organizat o expoziție cu lucrări realizate de ei dedicate realizărilor socialismului atît în regiunea Argeș cît și în alte regiuni ale țării.

Să poposim și noi în sala expoziției. Cum intri, te întîmpină voioșia micilor vizitatori din care mulți sînt chiar... autorii exponatelor! Gîndindu-se cu drag la marile realizări înfăptuite în țara noastră în ultimii 20 de ani, ei au căutat să înfățișeze cîteva dintre ele prin machete și desene.

În fața ta încep să se perinde imaginile noilor fabrici, siluetele zvelte ale blocurilor înălțate pe plaiurile argeșene în zilele noastre. Construcții care și-au găsit expresie și în cele peste 35 de desene expuse ale elevilor.

Iată unul dintre cele patru desene ale elevului Albălaru Aurel: reprezintă cvartalul Ceair, un cartier muncitoresc în plină dezvoltare, un adevărat șantier.

Să-l străbatem împreună, copii. De sus, de pe schele, ne salută constructorii. Îl recunoașteți pe Troșcan D. Constantin, fostul vostru coleg? Și-a ales meseria de constructor. Are ce vă povesti despre ceea ce înseamnă pasiunea în muncă, despre ce înseamnă să înfrunți sus, pe schele, gerurile iernii și vînturile aspre. Și cine știe cîți dintre voi nu vor sta alături de el peste cîțiva ani!

Dar, să revenim la expoziție...

Iată 8 tablouri în acuarelă ale talentatului pionier Bivolaru Mircea. Cîteva titluri: „Într-o uzină, „Biblioteca școlii", „În excursie la strînsul spicelor". Sînt pline de expresivitate, de lumină. Frumosul se revarsă din fiecare trăsătură de penel.

Pe lîngă desene și picturi veți întîlni la expoziție și 9 albume dintre care îți atrage atenția îndeosebi acel al detașamentului nr. 6. Răsfoindu-l faci cunoștință cu noile vile din stațiunea Olănești, cu blocul turn de lîngă gară, cu pitoreștile peisaje argeșene.

Alături — o machetă elegantă care reprezintă G.A.C. „Ilie Pintilie". Pe o inscripție de carton se poate citi cu ușurință: „Executată de un grup de pionieri de la Școala nr. 1 împreună cu cei de la Casa pionierilor". Am întîlnit aci, la expoziție, printre vizitatori pe cîțiva pionieri care s-au evidențiat astă-vară la strînsul spicelor pe ogoarele acestei gospodării multimilionare. Să vi-i prezint: Savu Eugen, Ionescu Mariana, Duminică Claudia și Irimia Cornel.

În centrul expoziției se află macheta unei galerii a minei Schitu Golești. Este executată cu multă artă și măiestrie de copii care, poate, nu peste multă vreme vor ști ei înșiși să mînuiască pikamerul tot atît de bine ca și minerii din galeria vizitată de ei.

Desene, tablouri, albume, machete, toate lucrate cu migală de pionierii Școlii de 8 ani nr. 1. Fiecare obiect expus e o părticică a vieții noastre de azi, din ceea ce construim și înălțăm, o părticică din recunoștința copiilor pentru marile înfăptuiri ale țării.

NICOLAE BULGARU

1. Anul I C Textile încălțăminte, grupa a II-a, în timpul orelor de instruire în „clasa-magazin". Eleva Pavel Ionica „recepționează" țesăturile.

2. Demonstrație practică la secția „cofetari-patisieri". Prepararea gogoșilor.

3. La magazinul „Textile" nr. 8, magazin-școală. Elevele Potlog Viorica și Păcuraru Florentina din anul II C prezintă clienților diferite modele noi.

MAGAZINUL-ȘCOALĂ

Ați fost vreodată într-un „magazin școală"? Într-un magazin unde „vînzătorii" sînt foarte tineri, iar rezultatele muncii lor sînt consemnate nu într-un registru contabil ci într-un catalog de școală? După cum cred că bine vă dați seama, e vorba de elevi ai Școlii profesionale comerciale. Aici, în aceste magazine, sau „restaurante școală" — pe care în Constanța le întîlnești la tot pasul — ei își desăvîrșesc cunoștințele teoretice, iau legătură cu viitoarea lor profesiune.

Dar să vorbim despre școală. E așezată pe o stradă liniștită, de pe malul mării, într-o clădire mare, spațioasă în care 400 de elevi din regiunile Galați, Dobrogea, Brașov, Suceava sau Argeș învață complicata artă culinară, sau se pregătesc să devină lucrători în comerț. Pentru prima meserie sînt necesari trei ani de studii, pentru cealaltă, doi. După cum spuneam mai înainte, cursurile teoretice sînt îmbinate cu orele de practică.

Să intrăm la ore. Obiectele de cultură generală se împletesc cu materiile de specialitate. La anul I bucătari asistăm la o lecție consacrată sosurilor. Aparent, chestiunea pare simplă, dar în realitate se ridică multe probleme: gustul, aspectul, valoarea nutritivă. După cum se vede din răspunsuri atît Grigore Pușcașu, Elena Nebunu, Maria Iurcazaleț cît și ceilalți elevi sînt bine pregătiți. Vînzătorii de produse alimentare au și ei o lecție foarte... dulce: despre bomboane. Cît privește pe ospătari, ei discută despre „metode de deservire în restaurant", adică despre grija față de consumatori, despre politețe, despre spiritul gospodăresc.

Orele de curs s-au terminat. Elevii se îndreaptă spre cantină și după o masă gustoasă, așa cum ar dori s-o gătească și ei cînd vor fi bucătari, merg, conform programului zilei, fie la practică, fie în sălile de lectură la bibliotecă. Seara, se adună în jurul televizorului sau la club pentru a juca șah, remy ori tenis de masă. Și așa încă o zi din pregătirea lor pentru viitoarea meserie s-a sfîrșit.

R. ADRIAN

1). Sîntem nerăbdători. Cîteva clipe și panglica de inaugurare ne va permite să fim primii vizitatori ai expoziției!

2). Aceasta este doar macheta Gospodăriei agricole colective „Ilie Pintilie". Copiii au făcut însă cunoștință cu gospodăria încă din vara trecută.

3). Desenele, tablourile, machetele prezentate sînt cercetate cu interes de colegi.

CINE ȘTIE, RĂSPUNDE

Orele de curs s-au terminat. Pe săli însă, și în clase domnește o animație neobișnuită. Zgomotul ușilor închise și pașii grăbiți ai pionierilor îți arată că aici se pregătește un eveniment deosebit.

Vreți să-l aflați? Haideți să pătrundem în sala în care pionierii detașamentului nr. 6 de la Școala de 8 ani nr. 31 din București și-au invitat colegii. Aici se desfășoară concursul „Cine știe răspunde". Tema fiind interesantă, participanții s-au pregătit bine.

Emoția primei întrebări a trecut, răspunsurile sînt clare și dovedesc buna pregătire a concurenților. Însă, ca la fiecare concurs unii s-au remarcat. Astfel printre primii clasați au fost pionieri ca: Răducanu Daniela, Oncete Lucia, Predescu Laurențiu, Leică Angela, Trușcă Petre, Ghinguleac Mirel și alții.

ȘTEFAN TIMOFTE

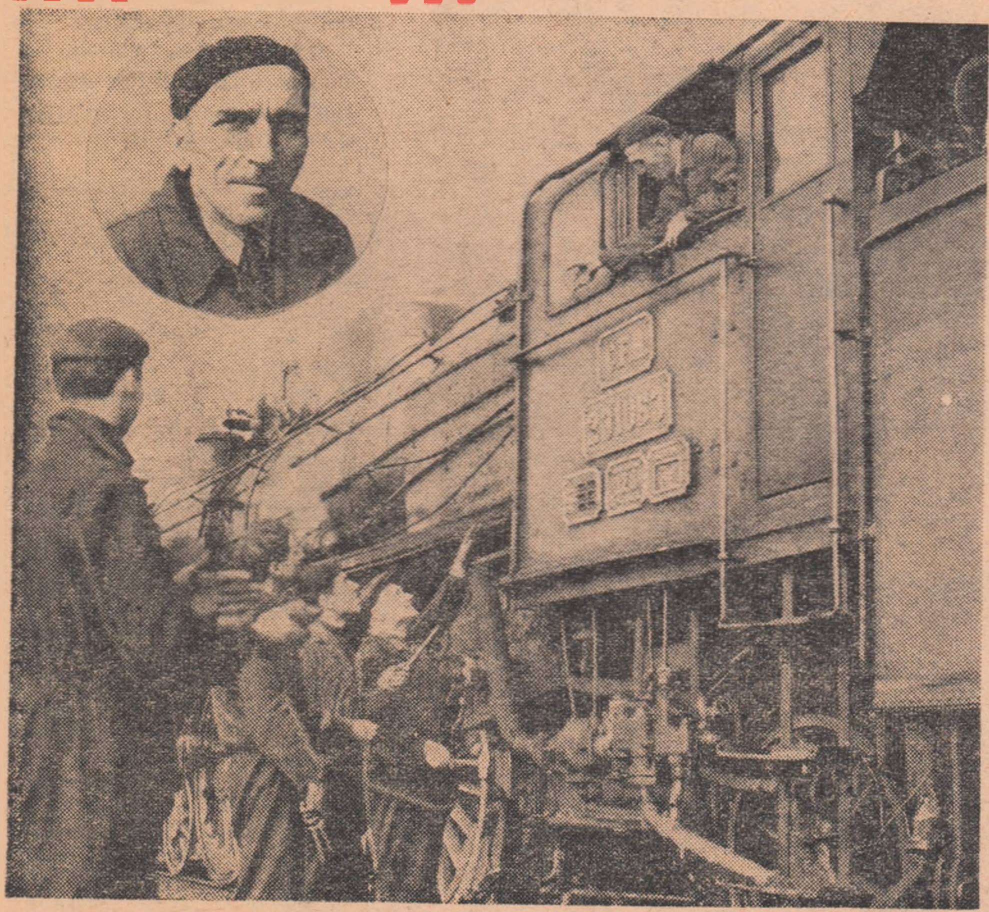
Un concurs interesant

Pionierii și școlarii claselor a IV-a A și a IV-a B sînt pasionați „matematicieni". Zilele trecute ei au participat la un interesant concurs de matematică din care au avut multe de învățat rezolvînd diferite exerciții și probleme. Numărul celor care au făcut lucrări de 9 și 10 a fost mare. Pionierii Ciutacu Miruna, Toma Ovidiu, Iorgulescu Sorin, Pantea Claudiu, Alexa Ofelia și Nicolae Ștefan sînt doar cîțiva dintre aceștia.

NICULESCU CORNELIU
instructor ajutor
Școala medie
„Mihail Eminescu",
Cluj

Echipa de întreţinere condusă de Vasile Onciu şi-a făcut din plin datoria: locomotiva poate pleca din nou în cursă. Mecanicul Nicolae Dinu are toate motivele să fie mulţumit.

În medalion: mecanicul Nicolae Dinu. El a parcurs cu locomotiva sa, între două reparaţii generale, 208 000 km., mai mult cu 68 000 km decît prevăd normele tehnice.

DE ZIUA CEFERIŞTILOR

LA DATORIE

În curtea depoului, o locomotivă abia sosită din cursă, pufăie ostenită. Aşteaptă să-i vină rîndul „la control". Cîteva clipe mai tîrziu, se afla în uriaşa hală a depoului. Meşteri iscusiţi ca Vasile Onciu ori Vlad Dumitru, Tudor Ion ori Aurelian Florea — aidoma unor medici — cercetează cu de-amănuntul locomotiva, îi verifică fiecare piesă, fiecare şurub. A doua zi, spălată, curăţită, gătită de drum, locomotiva îşi aşteaptă stăpînul-mecanicul. Nicolae Dinu se urcă în cabină şi, după ce pune locomotiva sub presiune, îi ascultă atent „pulsul". Apoi dă din cap mulţumit, semn că totul este în ordine. Ca întotdeauna de altfel. Deodată, lîngă locomotivă şi-a făcut apariţia un grup de muncitori: lăcătuşi, mecanici, montori. Unii au ghiocei la tîmple, altora abia le-a mijit mustaţa. Cîţiva poartă în braţe flori. De sus, din cabina locomotivei, mecanicul îi întîmpină zîmbind.

În prima lună a anului 1964 muncitorii Depoului au depăşit planul de producţie cu 4,60 la sută şi au sporit productivitatea muncii cu 7,80 la sută

— La mai mare, Dinule! îi urează mecanicului cei din aceeaşi generaţie cu el.

— Să trăieşti, la mulţi ani, nene Dinule! îi urează şi „bobocii". Apoi cu toţii îi string mîinile. O sărbătoare? Da. Evenimentul? Iată-l. Mecanicul de locomotivă Nicolae Dinu a împlinit 50 de ani de viaţă şi 30 de ani de cînd, ucenic fiind, a păşit în hala depoului. Iar prietenii, tovarăşii săi de muncă au venit să-l felicite. În semn de salut, locomotiva scoate un şuier prelung, apoi se depărtează. Mecanicul Nicolae Dinu pleacă din nou în cursă.

Vara ori iarna, pe ploaie ori pe arşiţă, în zorii zilei ori în puterea nopţii — el este mereu la datorie. Şirul de case pe roţi — trenul — vă culege pe fiecare din staţii şi vă poartă spre minunata vale a Prahovei ori spre litoralul de basm al Mării Negre. Şi dacă trenul soseşte la timp, şi dacă nu întîrzie pe drum, şi dacă — într-un cuvînt — călătoria vă este plăcută, să ştiţi că trenul acela este condus de un mecanic tare priceput. Şi dacă mecanicul este un bărbat înalt, cu faţa puţin prelungă şi osoasă, cu priviri jucăuşe şi vorbă blajină să ştiţi că este comunistul Nicolae Dinu de la Depoul C.F.R. călători-Bucureşti. De aceea, cînd vă întoarceţi de pe crestele Făgăraşilor sau de la Mamaia, nu uitaţi: desprindeţi din buchetul de toporaşi cîteva fire, şi dăruiţi-le omului de pe locomotivă —mecanicul. Le merită.

I. ANDREI

Se înfrumuseţează locul natal

ÎN ANII NOŞTRII ÎNSORIŢI

Anii însoriţi ai construcţiei socialiste în patria noastră au înfrumuseţat şi comuna mea. Aici, s-au înălţat magazinul universal, construcţia sfatului popular, uzina electrică, şcoala, căminul cultural... Căminul cultural cu sala de peste 400 locuri, cu biblioteca bogată este o mîndrie pentru noi. Aici, la cămin vin adesea colectiviştii să asiste la expunerea unor conferinţe, la programele artistice prezentate de tineretul comunei sau de noi, pionierii.

NEAGOE M. ELENA
comuna Galicea Mare,
raionul Băileşti

SATUL MEU, POTCOAVA

Foaie verde meri domneşti,
Potcoava e ca-n poveşti.
Are blocuri ridicate,
Magazine încărcate.
Unde se ridica praful
Este cinematograful,
Unde sta grădina goală
E localul nou de şcoală;
Peste văi, peste coline,
'Nalta tensiune vine!...

TRUICA ELEONORA
comuna Potcoava, raionul Slatina

ÎN ŞCOALA NOUĂ

Nu de mult, toţi pionierii şi şcolarii din comună au trăit o mare bucurie, au intrat în şcoală nouă. Sălile mari de clasă, pline de lumină ne-au primit bucuroase. Totul în şcoală nouă străluceşte de curăţenie: biblioteca, laboratorul, camera pionierilor...

Dar, aceasta nu e singura noutate. În sat se pun acum temeliile magazinului universal.

TUDORA S. PETRE
comuna Cătunu,
raionul Videle

FĂGUI CASA CA PALATUL

Ziua şi-n serile toate,
Mare, ce mai gînd mă bate,
nu e d-ăl brumat cu plins,
ci numai în rază strins;
nu e d-ăl greu ca pămîntul,
ci mai senin cum e cîntul,
cînd îţi rîde inima
cu bucuria din ea;
am o casă ca palatul
şi mai are multe satul —
albă-i ca lebăda-n lac,
la streaşină — roşu mac,
înflorind cînd înserează,
mi-aşterne curtea cu rază,
că nici steaua că e stea,
n-are-atîta foc în ea;
şi nici luna că e lună,
n-o ştiu cu rază mai bună.
Da'vino, vecine,-n casă
şi vezi mobilă frumoasă,
deschizi uşa de la tindă,
mobila parcă-i oglindă,
parcă-i spoită cu soare
numai de mîini muncitoare.
Şi să vezi, vecine, pat
cum nici în vis n-am visat!
scaune ca ale mele
numai vodă sta pe ele
cînd stam eu pe buturugă,
la boieri, bătută slugă;
d-apoi masa rotunjoară
n-aş da-o nici pe-o comoară,
că toate, aşa cum spui,
sînt darul partidului
şi al muncitorului.
Mi-au dat rodul arăturii
şi-n odăi miezul pădurii;
mulţumesc, partid iubit,
că viaţa ne-ai înflorit;

(Culeasă din comuna Măldăreşti,
raionul Horezu, reg. Argeş
de ION SOCOL).

MÎNDRIE

Eram într-o dimineaţă din iarna acestui an la Şcoala de 8 ani din Brăneşti, raionul Lehliu. Elevii tocmai se aflau în recreaţie cînd am intrat pe poartă. Mi-a atras atenţia un grup de băieţi şi fete strînşi ciorchine în jurul unui coleg de-al lor.

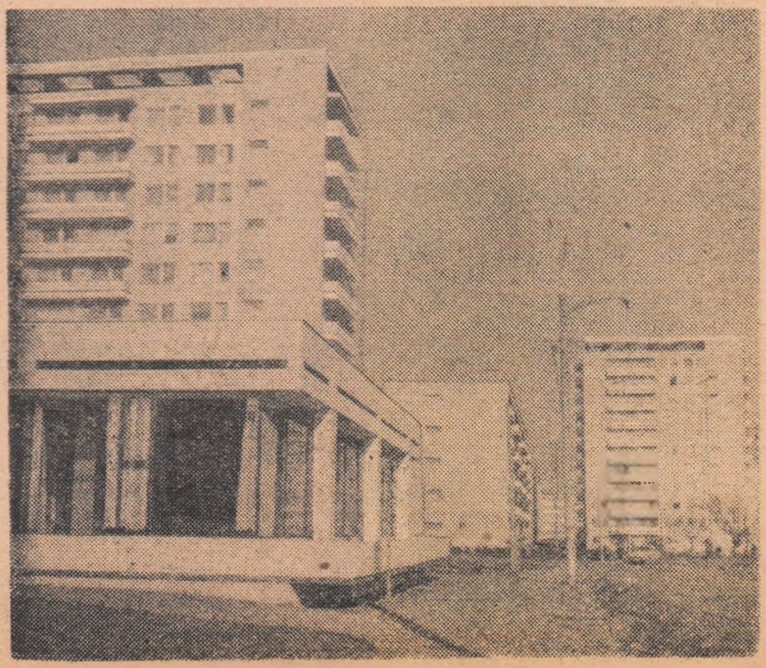
— La fluier, te-am auzit. La serbare... Bine i-ai zis! spuse unul, admirativ. Dar cum cînţi din degete? Hai Nicolae, arată-ne!

La insistenţele colegilor, Nicolae strînse degetele într-un anumit fel şi duse mîna la gură, modelînd un cîntec cu triluri de privighetoare. S-ar putea spune că este vorba despre o simplă joacă copilărească. Am constatat însă că nu era numai atît: în familia lui Nicolae e o tradiţie — toţi îndrăgesc muzica, îndeosebi muzica populară; cunosc şi îndrăgesc instrumentele populare. Colectivistul Vasile Lazăr, tatăl, este un foarte bun cimpoier. Tudor, fratele mai mare, stăpîneşte la perfecţie cobza şi cavalul. Petra, o soră, cîntă la vioară, iar o altă soră, Florica, e neîntrecută în interpretarea unor cîntece populare de prin părţile locului, cît şi din alte regiuni ale ţării.

Aşadar, nu-i de mirare că pe scena noului cămin cultural din comună, alături de numeroşi alţi artişti amatori din rîndurile sătenilor, îi vezi, nelipsiţi de la manifestările artistice, îmbrăcaţi în frumoase costume naţionale, şi pe cei din familia lui Nicolae.

Să faci cunoscută frumuseţea muzicii populare, interpretînd-o cu artă este, într-adevăr, o mîndrie.

AL. DINU IFRIM

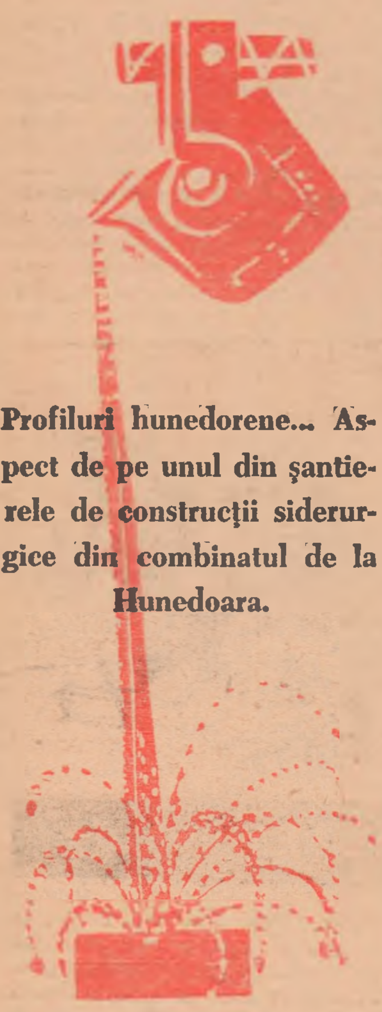
Constanţa. Noi construcţii pe strada Traian.

PREZENȚE ROMÎNEȘTI

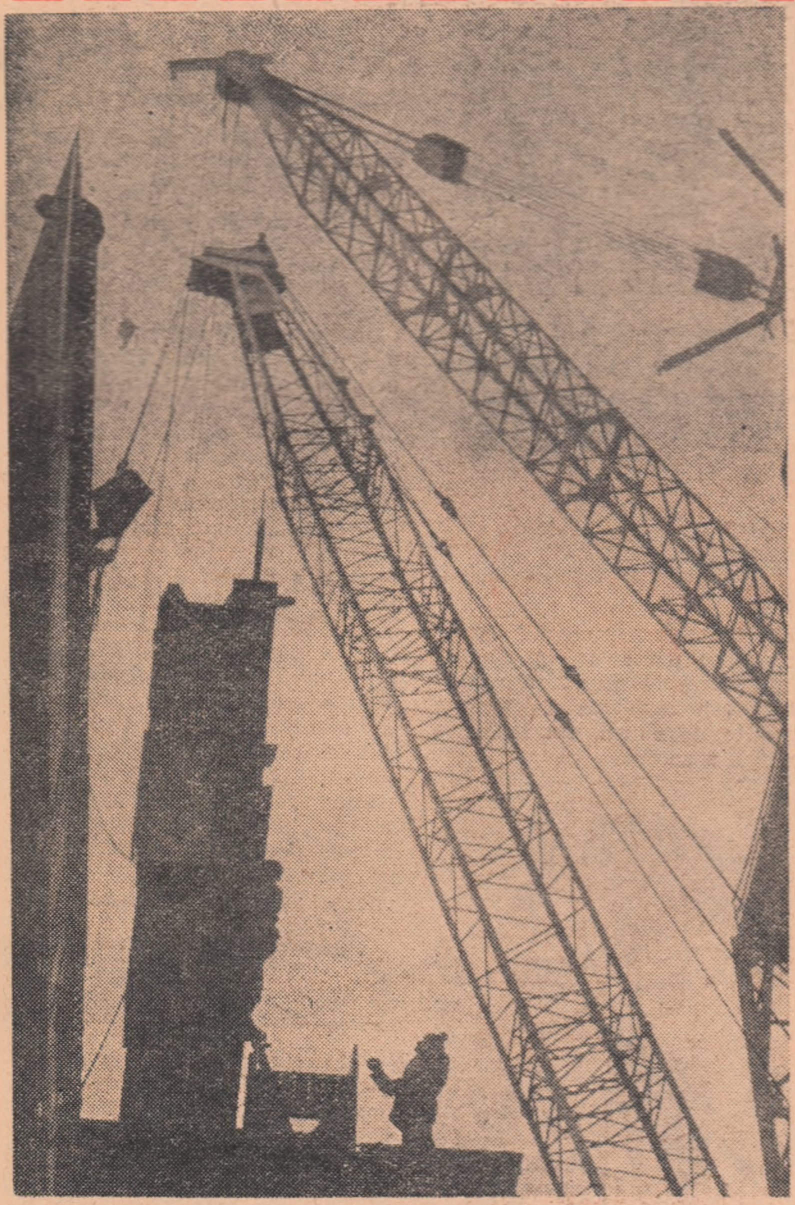
Sub conducerea înțeleaptă a partidului și guvernului harnicul nostru popor înregistrează realizări din ce în ce mai mari în toate domeniile de activitate.

O dată cu creșterea nivelului de trai al oamenilor muncii și al nivelului cultural crește prestigiul de care se bucură țara noastră peste hotare. Oameni de cultură și artă ca și oamenii de știință din țara noastră se bucură de înalta prețuire din partea oamenilor de știință, de cultură și artă din străinătate. Numeroase acțiuni culturale desfășurate peste hotare confirmă acest lucru. Participarea reprezentanților țării noastre la lucrările Biroului Asociații Internaționale de Studii sud-est-europene s-a bucurat de o deosebită atenție. Comunicările lor vor fi tipărite în publicațiile universității din Salonic. Cu viu interes au fost urmărite conferințele ținute de academicianul romîn Iorgu Iordan la Montevideo. La Geneva a fost deschisă o expoziție intitulată „Romînia astăzi", care face cunoscute publicului genovez, pe bază de fotografii, realizările din patria noastră. De curînd scriitorul și publicistul grec Kostas Birkas a scris o carte despre țara noastră cu o prefață scrisă de academicianul Spiros Melos, președintele Academiei de științe din Atena. Cartea prezintă și trecutul istoric, dar mai ales prezentul și realizările în patria noastră. La Rio de Janeiro a apărut în traducerea scriitorului Nelson Vainer o antologie a poeziei și a prozei romînești. Volumul cuprinde lucrări de Ion Creangă, I. L. Caragiale, Al. Sahia, Cezar Petrescu, M. Sadoveanu, Tudor Arghezi, M. Beniuc, E. Camilar și Fr. Munteanu.

Viu interes a stîrnit și expoziția: „Monumente arheologice din Romînia" al cărei vernisaj a avut loc la 2 februarie în Elveția.

Profiluri hunedorene... Aspect de pe unul din șantierele de construcții siderurgice din combinatul de la Hunedoara.

O VIZITĂ „DULCE"

Cui nu-i plac dulciurile? Dar mai cu seamă copiii sînt campioni de drept în această privință. Intri într-o cofetărie, de pildă. Te uiți la galantar și toate prăjiturile parcă te cheamă și-ți fac cu ochiul:

— Ia-mă pe mine — zice una — că am căciulă de frișcă.

— Ba eu sînt mai gustoasă! — protestează alta. M-am tăvălit prin miere de albine.

— Tăceți! — intervine cozonacul. Eu sînt cel mai mare aici. Și sînt plin cu stafide.

Și uite așa, parcă se iau la harță toate cofeturile, ba și bomboanele din borcane. Toate ar vrea să-ți intre în voie.

Dar cînd face mama prăjituri, ce bucurie mai mare poate fi?! Și se pricepe mama, nu glumă. Grozav le mai face!

Ce mai gusturi, ce mai soiuri:
Prăjituri în zeci de soiuri!
Și cu frișcă, și cu fragi,
Și cu miere în desagi.

Cînd le vezi pe masă, dulci,
Nu-ți mai vine să te culci:
Una-ți place, alta-ți place
Știe mama cum le face!

Ei, și dacă dulceața lor vine de la zahăr, și dacă zahărul se produce dintr-o anume sfeclă — n-ar fi oare bine să cunoaștem cum se naște așa minunăție?

Tocmai despre o vizită la Fabrica de zahăr din Luduș ne-a scris de curînd pioniera Pleșca Luminița din clasa a VII-a. Intr-o bună zi pionierii au făcut o vizită colectivă la această fabrică. Iată cîteva impresii notate de Luminița în scrisoarea ei:

„Aceasta este o construcție mare și frumoasă făurită cu cîțiva ani în urmă. Intr-o hală uriașă a fabricii ne-am întîlnit cu un grup de muncitori. Apoi, în cursul vizitei, am putut vedea că descărcarea sfeclei, transportul ei în fabrică, prelucrarea și transportul zahărului din fabrică în siloz și de aici la stația de ambalare, se execută cu ajutorul agregatelor de înaltă tehnicitate, dirijate de la pupitre de comandă".

După cum se vede, Luminița și colegii ei au avut ocazia să învețe multe lucruri interesante în această vizită. Au văzut cu ochii lor cum dintr-o sfeclă burduhănoasă și cenușie se naște pînă la urmă zahărul cel alb și ispititor, cu dulceața lui fără seamăn. Au văzut cum lucrează muncitorii pentru a spori mereu producția de zahăr. Au admirat mașinile moderne cu care regimul nostru democrat-popular a înzestrat și această fabrică în cadrul marii opere de industrializare socialistă a țării.

Mare folos aduce o asemenea vizită. Astăzi, cînd o îmbie prăjiturile din cofetărie, Luminița își dă mai bine seama de unde vine dulceața lor atît de plăcută, se înțelege cîtă muncă omenească e adunată acolo, într-o simplă baclava ori savarină.

Vizitați, dragi pionieri, cît mai multe fabrici și uzine: Vă veți alege cu o mulțime de cunoștințe și amintiri.

EUGEN FRUNZĂ

O STEA... CU COADĂ

Să ai numai 6 ani și să fi moștenitoarea unei averi de 62 885 dolari e o situație care poate stîrni interesul locuitorilor statului Arizona din S.U.A. Dar ca la această vîrstă să cheltuiești mii de dolari pentru împrejmuirea curții și pentru instalația de spălat lenjeria de pat e, desigur, un fapt ieșit din comun, care stîrnește curiozitatea. Și atunci în mod firesc îți pui întrebarea: cine este această moștenitoare? Cum arată ea?

Să nu vă imaginați cumva că este vreo fetiță. Ar fi o adevărată greșeală! Norocoasa făptură nu este decît o cățea, în vîrstă de 6 ani și se numește Stal (Steluța). Numele i se potrivește de minune. După viața pe care o duce este o adevărată stea în lumea patrupedelor. O bună parte din timp și-o petrece într-un autofurgon cu aer condiționat — proprietate proprie. Aceasta este moștenitoarea doamnei Olivie Kullman din Tucson, statul Arizona!

Poate credeți că este un simplu fapt izolat? Nu! In lumea capitalistă, unde milionarii își măresc cîștigurile pe seama exploatării muncitorilor, se risipesc sume imense pentru asemenea extravaganțe. Iată cîteva exemple:

Pentru cîinii milionarilor care își petrec iarna pe Coasta de Azur s-a înființat în apropiere de Monte Carlo un „hotel pentru cîini". Camerele sînt prevăzute cu instalație de lumină infraroșie. (Oare cîte familii de muncitori din țările capitaliste nu-și petrec iarna în case insalubre și friguroase?).

Proprietarul hotelului garantează că masa pensionarilor săi va fi preparată din carne de cea mai bună calitate, cu garnitură de orez și paste făinoase. (Oare cîte mame din aceleași țări nu se culcă seara plîngînd că n-au avut cu ce astîmpăra foamea copiilor, gîndindu-se cu groază la ziua care vine?).

Simandicoasele patrupede au o priveliște minunată — se arată în reclamele hotelului. Ei pot admira munții Corsicei, portul cu iahturile și palatele sale...

Exemplele s-ar mai putea continua. Exemple grăitoare ale modului de viață capitalist, unde nu s-ar putea spune că omul e în centrul atenției!

C. N.

Colțul curioșilor

CE ESTE „FATA MORGANA"?

Cine n-a admirat pe timp de ploaie cu soare frumusețea curcubeului, desfășurat pe boltă ca un imens arc multicolor? Privindu-l, nu ni se pare nimic nefiresc, știm că este vorba despre un fenomen obișnuit, ce se datorește refracției, descompunerii luminii solare la trecerea acesteia prin picăturile de ploaie.

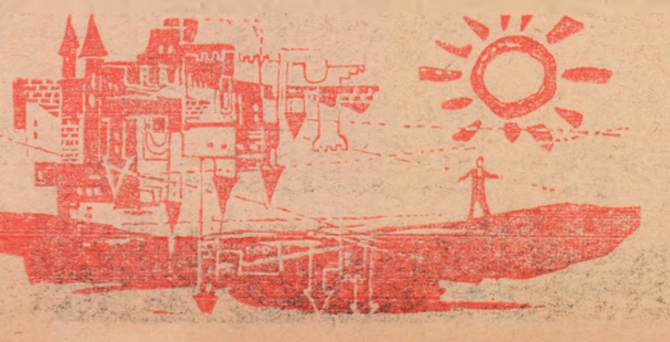
Dar, în atmosferă se petrec și alte fenomene optice spectaculoase ca, de exemplu, mirajul.

Călătorul care trece în luna lui cuptor pe șoselele Bărăganului întîlnește uneori un fenomen curios: în aerul încins de la suprafața asfaltului, jucînd ca o apă, zărește oglindită bolta albastră a cerului limpede de vară. Ba, cîteodată, vede la orizont siluetele copacilor de pe margine, dar în imagini răsturnate.

Acesta este un fenomen de miraj.

Nu departe de strîmtoarea Messina, ce desparte Italia de Sicilia, este vizibil adesea un miraj complex, cu imagini fantastice ce dansează la orizont, și care lasă impresia unor castele de basm. In fantezia lor, poeții admiratori au denumit acest tip de miraj. Fata Morgana, asemănîndu-l cu un castel de cristal aflat, chipurile, în adîncul mării și locuit de o frumoasă fată cu acest nume.

Fata Morgana este deci un fenomen optic, frecvent în regiunile fierbinți, în care, datorită refracției luminii prin straturi de aer cu densități diferite, imaginile aflate la orizont apar proiectate fantastic, ca și cum s-ar reflecta într-o apă.

Să ne imaginăm cum ar arăta viața noastră de toate zilele fără binefacerile chimiei... obiectele din jurul nostru: mobila, îmbrăcămintea, pereții, jucăriile și celelalte. Totul ar fi cenușiu, trist, monoton... Omul nu descoperise încă coloranții chimici și paleta de culori pe care o obține din animale sau plante. Ogoarele erau puțin fertile, pentru că nu se descoperiseră încă îngrășăminte chimice... Hîrtia nu s-a inventat încă... și nici medicamentele pe bază chimică. De zboruri înaripate spre hăurile cerului nici nu putea fi vorba, chimia nu descoperise încă aluminiul, metalul de trei ori mai ușor decît fierul sau heliul, gazul de peste 7 ori mai ușor decît aerul... încă nu fusese inventată chimia, știința care secole de-a rîndul a îngrămădit în jurul omului comori. Fiecare din aceste comori își are povestea ei... mai mult sau mai puțin pasionantă...

ÎMBOGĂȚEȘTE ȘI ÎNFRUMUSEȚEAZĂ VIAȚA OMULUI

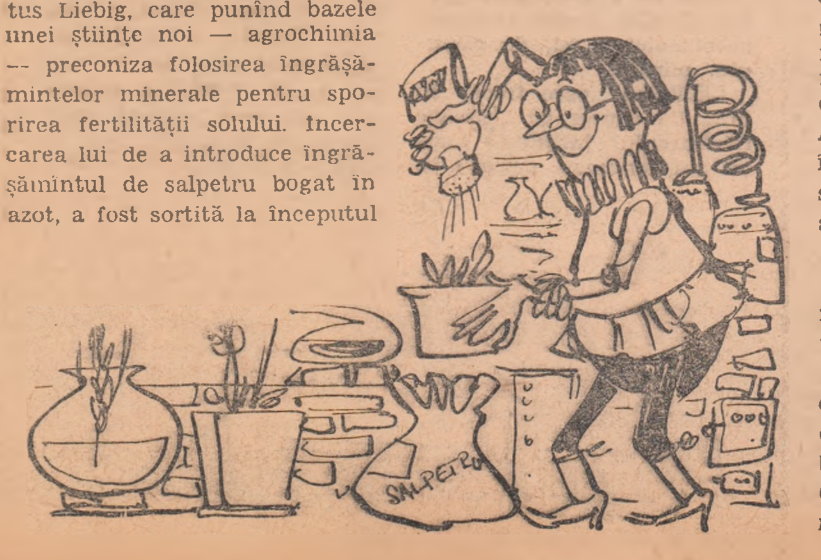
DE LA PURPURA DIN SCOICI LA COLORANȚI ORGANICI

Cu mii de ani în urmă, fenicienii scoteau dintr-o scoică pe nume **murex** o culoare de un roșu aprins căreia îi spuneau purpură. Cu ea se vopseau doar mantiile regilor căci era o vopsea rară și scumpă, nevoie mare... Mai tîrziu, pînă prin veacul trecut oamenii extrăgeau coloranții din plante. Existau în sudul Franței mari întinderi cultivate cu roibă — o plantă anume pentru extragerea colorantului. La fel se petreceau lucrurile în Germania. Aici se cultiva planta de indigo, care dădea o frumoasă culoare albastră. Dar iată că într-o bună zi, cam prin 1842, în laboratorul universității din Kazan, chimistul rus Nikolai Nikolaevici Zinin obține prin sinteză o nouă substanță organică: anilina. O invenție care trebuia să revoluționeze lumea culorilor și să pună bazele industriei coloranților organici, una din ramurile importante ale chimiei moderne. Există la noi un orășel în care e primăvară veșnică și în care ca în basme construcțiile sînt din sticlă... Este Codlea „orașul serelor" în care alături de legume se cultivă un univers de flori — de la catifelata calceolarie, ca un condur de cenușereasă, la parfumatele frezii și garoafe. În același orășel, nu departe de sere s-a construit în anii puterii populare cea mai mare uzină de coloranți... Ce poate fi mai grăitor și mai simbolic decît această întrecere între om și natură? Pasămi-te, în uzina de la Codlea muncitorii au reușit să reproducă cele mai fine și variate nuanțe de culori din înflorita paletă a serelor.

O NĂSCOCIRE DIAVOLEASCĂ

Cel puțin așa au considerat multă vreme oamenii, descoperirea vestitului învățat Iustus Liebig, care punînd bazele unei științe noi — agrochimia — preconiza folosirea îngrășămintelor minerale pentru sporirea fertilității solului. Încercarea lui de a introduce îngrășămîntul de salpetru bogat în azot, a fost sortită la începutul eșecului. Corăbiile încărcate cu această sare adusă tocmai din îndepărtata Americă de Sud au trebuit să-și arunce încărcătura în mare, deoarece nu se găseau cumpărători. Multă vreme, întrebuințarea îngrășămintelor minerale la sporirea recoltelor a fost privită ca o fantezie... Dar savanții agrochimiști nu s-au dat bătuți. Astăzi nimeni nu mai pune la îndoială importanța acestor substanțe. Fiecare știe că fără azot planta nu capătă veșmîntu-i verde, că fără fosfor, nu dă rod, că fără potasiu nu înmagazinează amidon și substanțe zaharoase.

În economia țării noastre industria de îngrășăminte chimice a luat o mare dezvoltare. La Roznov, Năvodari, Valea Călugărească au fost create mari combinate și uzine.

POVESTEA HÎRTIEI

Ziarele precum știe fiecare se tipăresc pe hîrtie... Dar de unde hîrtia? Ehei... și povestea ei e interesantă... La început pentru producția de hîrtie se foloseau zdrențele și cîrpele... Mai tîrziu s-a descoperit o nouă materie primă—lemnul. Din lemn chimiștii extrag prin fierbere cu bisulfit de calciu sau sulfură de sodiu, lignina, obținînd astfel celuloza, materie primă de bază nu numai în producția de hîrtie, ci și în aceea de lacuri, fibre artificiale, filme fotografice și cinematografice. Prin producerea lor industria chimică își aduce o însemnată contribuție la răspîndirea științei și culturii, la crearea unor mari cantități de bunuri de consum. Într-o bună zi, s-au gîndit chimiștii noștri să găsească alte surse de materii prime pentru fabricarea hîrtiei... Și pînă la urmă au reușit să obțină celuloză... din paie... La Palas—Constanța funcționează de cîțiva ani o instalație modernă de acest gen. Dar marea descoperire trebuia să fie alta. Avem în deltă uriașe întinderi de stuf, o inepuizabilă sursă de celuloză și deci și de hîrtie... Astăzi lîngă Brăila se înalță un măreț combinat în care se produc din stuf celuloză, cartoane și fibre artificiale. Celostuful.

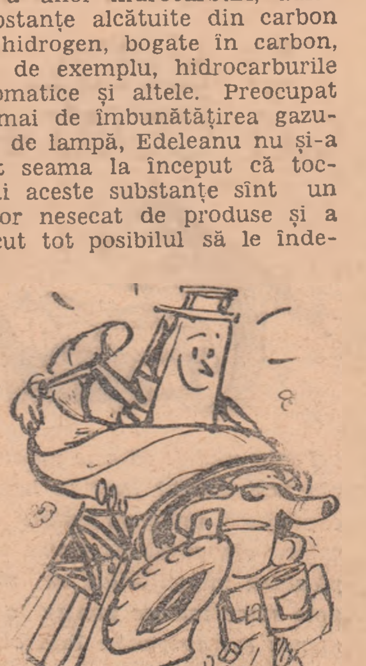
ARGINT DIN ARGILĂ

Cu mai bine de un secol în urmă, la expoziția mondială de la Paris în 1855 se putea vedea un imens bloc metalic pe care se afla următoarea inscripție: „argint din argilă". Era vorba de cel mai tînăr dintre metalele utile omului: aluminiul. Deși reprezintă cam o treime din cantitatea totală de metale care se găsesc în scoarța pămîntului, multă vreme aluminiul a fost considerat ca un element rar... Așa a fost pînă cînd un savant rus, Pavel Pavlovici Fedotiev a reușit să găsească un procedeu industrial pentru producerea aluminiului. Fedotiev a supus unui proces de electroliză o topitură formată dintr-un amestec de criolit sau cum i se mai spune piatra de gheață și alumină sau hidroxid de aluminiu. Pe acest principiu se bazează și astăzi cele mai multe procedee din lume pentru producția de aluminiu. Și așa „argintul de argilă" a încetat să mai fie un metal nobil, devenind însă prin însușirile și larga lui folosire, nu mai puțin prețios. Fiind de trei ori mai ușor ca fierul a devenit cel mai de nădejde aliat al constructorului de avioane: cel puțin două treimi din totalul pieselor unui avion modern sînt construite din aluminiu și aliajele sale. Și tot cu ajutorul lui se construiesc navele cosmice cu care omul a pătruns în Cosmos, deschizîndu-și drum spre stăpînirea deplină a universului. În curînd argintul din argilă va fi și unul din produsele industriei noastre chimice.

DIN TAINELE PETROCHIMIEI

Străduindu-se să îmbunătățească calitatea petrolului nostru lampant, care în trecut era puternic concurat de petrolul american, savantul romîn Lazăr Edeleanu a descoperit că flacăra fumegîndă pe care o dădea petrolul romînesc se datora prezenței în cantitate mare a unor hidrocarburi, adică substanțe alcătuite din carbon și hidrogen, bogate în carbon, ca, de exemplu, hidrocarburile aromatice și altele. Preocupat numai de îmbunătățirea gazului de lampă, Edeleanu nu și-a dat seama la început că tocmai aceste substanțe sînt un izvor nesecat de produse și a făcut tot posibilul să le îndepărteze sau, mai exact, să le separe de petrol. Procedeul lui de separare prin rafinare cu bioxid de sulf a fost adoptat apoi de savanți din întreaga lume. Cercetînd mai departe problema chimizării petrolului Edeleanu a descoperit și hidrocarburile despre care am vorbit, odată izolate pot fi transformate în derivate de o valoare nebănuită... Deschizînd o fereastră spre viitorul petrochimiei, știința a cărei precursor a fost marele nostru învățat. Au trecut decenii de atunci, și astăzi în marile combinate petrochimice de la Borzești, Onești, Brazi și Săvinești petrolul este transformat în materiale plastice, cauciuc sintetic, fibre, coloranți, medicamente... și încă omul n-a smuls toate tainele petrochimiei ...Nu e departe ziua cînd din el se vor obține pînă și unele substanțe alimentare — cum sînt proteinele — vitaminele și cîte și mai cîte...

. . . .

V-am prezentat pe scurt doar cîteva din cuceririle chimiei, știința care alături de tehnica industrială ne îmbogățește și ne înfrumusețează zi de zi viața.

V-am vorbit despre felul cum chimia în mîna oamenilor muncii liberi slujește poporul.

B. IANCONESCU și I. VOLEDI

Adeverința de primire

Aflăm din corespondența pionierei Caia Marioara de la Școala de 8 ani din comuna Tăcuta, raionul Vaslui, regiunea Iași ,despre o inițiativă interesantă. Pionierii din detașamentul 2 au botezat-o „lupta pentru cele 5 minute". Este vorba despre cele 5 minute de la începutul fiecărei ore și pe care dascălii le numesc cu indulgență „moment organizatoric"

Cum se petrec, în general, lucrurile după ce clopoțelul stinge zarva unei recreații ? Copiii intră în clase, se așază în bănci, așteptînd intrarea profesorului. (Repet, în general, pentru că unii nu intră încă, alții nu se așază încă, sau, nu se așază în bănci, sau, nu se așază în băncile lor, alții nu așteaptă, ci pîndesc pe profesor etc). Este o „scurtă" prelungire a recreației, nu-i așa ? Apoi, cînd profesorul intră, cineva (uneori, cîțiva) raportează absenții rotindu-și abia *atunci* ochii prin bănci, se scot abia *atunci* cărțile din ghiozdane și totdeauna cu zgomot, *atunci* se deschid și se răsfoiesc caietele, nu o dată *atunci* se șterge tabla, se caută creta, abia *atunci* cineva întreabă : „Vă rog, ce hartă să aduc !", apar, firește tot *atunci* — dacă nu ceva mai pe urmă — întîrziații, *atunci* are loc și micul pelerinaj la catedră cu mici și mari nimicuri : „vă rog nu mă ascultați"..., „eu n-am știut"..., „eu am crezut..." etc.

Este, să recunoaștem, în denumirea de „moment organizatoric" multă blîndețe. Iar dacă pionierii din Tăcuta au apreciat că această foială de sală de așteptare durează cam 5 minute poate că n-au greșit. Și n-au greșit, e sigur, nici cînd au apreciat că asta e o... greșeală. Ei bine, tocmai pe acest teren al dezorganizării orei prilejuită de „organizarea" ei, a încolțit inițiativa lor

De ce adică — s-au întrebat ei pe bună dreptate — această haotică ieșire din haos, de ce această ciopîrțire a orei, de ce să nu strîngem mai prompt acest robinet al minutelor irosite ? De ce să nu curățim aceste prime 5 minute ale orei de orice turbulență și să nu le lipim de corpul lecției ? Este o fatalitate această vînzoleală ? Nicidecum, au răspuns ei. Și au început bătălia. Cîmpul de luptă era clar conturat, obiectivele cît se poate de limpezi și s-ar putea rezuma așa : „Să facem în așa fel încît cînd sună clopoțelul de intrare să poată începe nu ora ci *lecția* însăși" Așadar, toată lumea în bănci, tabla ștearsă, creta pregătită, cărțile și caietele pe masă, atmosferă de muncă. Intr-un cuvînt, „prefața" lecției o facem noi !

Corespondența nu ne-o arată concret, dar nu e greu de bănuit din moment ce e intitulată „lupta pentru cele 5 minute" că pionierii din detașamentul nr. 2 au avut de... luptat. Nu mi-e greu să întrezăresc că la început au mai fost întîrziați. (Nu îi numim chiar noi pe unii „veșnic întîrziați" ? E semn că au capitulat căci altminteri această neplăcută, „veșnicie" poate fi înlăturată destul de ușor). Au mai fost întîrziați. A mai lipsit și creta. Și harta.. Din ce în ce mai rar însă. Acolo era detașamentul. Profesorul pleca, detașamentul rămînea. Și lupta continua E limpede cine urma să învingă. Și a învins. Am relatat această inițiativă pentru că ea poate fi extinsă. Există și în altă parte motive de a duce o asemenea luptă ca și condiții de a o cîștiga. Aceasta e o latură a problemei, dar inițiativa poate fi extinsă și altfel. Și chiar la Tăcuta.

E foarte bine că detașamentul și-a dat ajutorul pentru cîștigarea celor 5 minute. Ora durează însă 50 de minute. Gîndiți-vă, pe teritoriul celorlalte 45 de minute n-ar fi uneori la fel de util ajutorul vostru? Pe parcursul orei nu apar uneori incidente din sămînța celor „5 minute", nimicuri mari și mici care răpesc lecției rotunjimea, care o ciuntesc, care rup și destramă acea delicată țesătură ce unește clasa întreagă de profesor ? Nu mai sînt acei reclamagii care în cel mai încordat moment al lecției se ridică : „vă rog, tovarășe profesor, Mitică... guma... creionul... etc ? Nu mai sînt din aceia care își ascut la nesfîrșit creionul, sau se mută „pe neobservate", sau rezolvă cine știe ce alte „probleme" sau dormitează pur și simplu ?

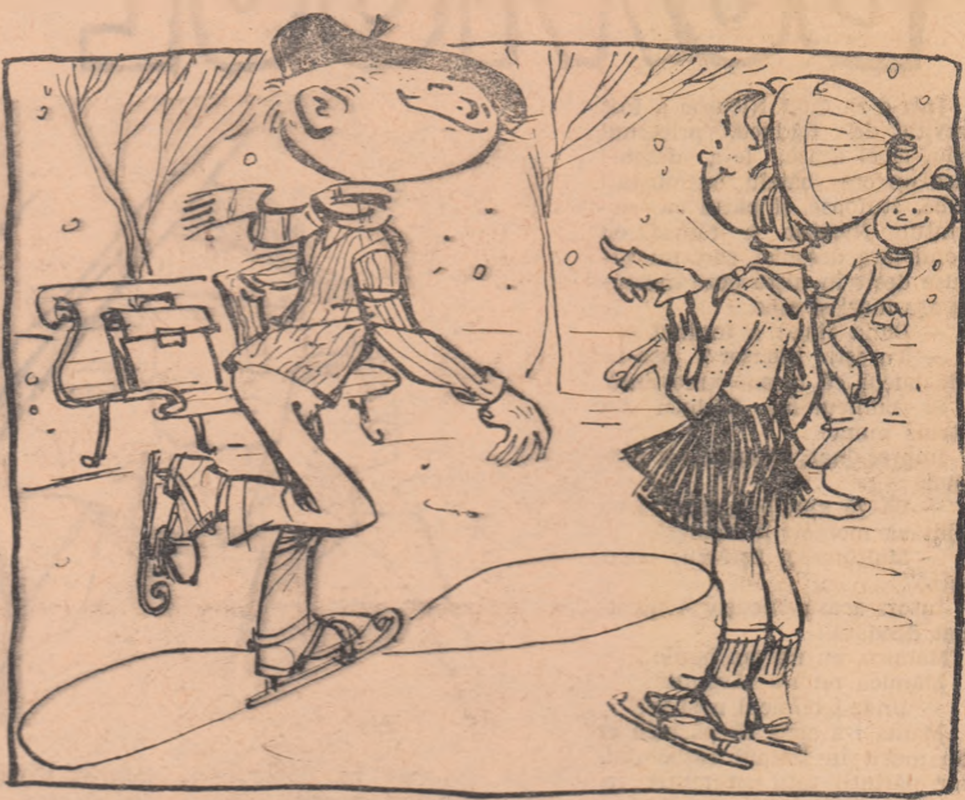
Pentru ei ora nu trebuie să dureze 50 de minute ?

Știu că vă preocupă ajutorul pe care îl puteți da colegilor voștri rămași în urmă. Cred că ajutorul de aici trebuie să înceapă, de la acest îndemn : „*Folosiți integral ora de clasă*" sau, cum ar spune Marioara în scrisoarea ei : „*Să luptăm pentru cele 50 de minute*". E sigur că la început va fi o „luptă", dar foarte curînd va deveni o victorie. Căci această biruință „contra — cronometru" e o necesitate a tuturor, e însăși disciplina

Și pentru dobîndirea ei nici o inițiativă nu e de prisos. Inițiativa înseamnă bătălie. Iar pionierii cîștigă aceste bătălii.

MIRCEA SÎNTIMBREANU

— Iți plac opt-urile mele ?
— Mi-ar place mai mult dacă ar fi și în catalog !

A IX-a „Olimpiadă albă" a luat sfîrșit

Ultima săptămînă de întreceri de la Innsbruck s-a desfășurat în cadrul aceluiași interes general. Ca și în primele zile nici acum n-au lipsit surprizele. La proba de patinaj viteză (500 m) campionul de la Squaw Valley, sovieticul Grișin a trebuit să cedeze titlul olimpic în favoarea americanului Richard Mac Dermott, în vîrstă de numai 24 de ani. In schimb el a cucerit împreună cu încă doi concurenți, lucru unic în istoria Jocurilor Olimpice, medalia de argint.

In proba destinată bobului de 4 persoane italienii, favoriți în această specialitate, au fost nevoiți să se mulțumească din nou cu unul din locurile secunde, după canadieni, care au devenit campioni olimpici, și austrieci care au cucerit medalia de argint. La săniuțe medaliile olimpice s-au împărțit între, sportivii germani cîștigători la săniuțele de un singur loc și cei austrieci cîștigători la săniuțele de 2 locuri. O desfășurare foarte interesantă a avut proba de biatlon. Ea a constituit, de altfel, și afirmarea sportivului nostru Gh. Vilmoș, care cu mai puțin trac ar fi devenit cîștigătorul unei medalii olimpice. Pînă la urmă, el s-a clasat pe locul 4. Cîștigătorul probei : sovieticul Melanin. În „maratonul zăpezii", cum e supranumită proba de 50 km fond, schiorii suedezi în frunte cu Sixten Jernberg și-au luat o revanșă directă în întîlnirea cu fondiștii finlandezi, care dominaseră probele de 15 și 30 km. Iar la proba de 5 km fond învățătoarea Klavdia Boiarskih din Sverdlovsk a reușit să devină din nou cîștigătoare și să obțină astfel o nouă medalie olimpică. Penultima zi a Olimpiadei a desemnat și echipa campioană de hochei. Terminînd întreg turneul fără nici o înfrîngere, hocheiștii sovietici au cîștigat medalia de aur devenind campioni europeni, mondiali și olimpici.

Iarna... sportivă!

La concursul de săniuțe care a avut loc la Școala de 8 ani din comuna Sacul, *raionul* Caransebeș *s-au clasat pe primele locuri pionierii* Ponețchi Pavel, Latcu Alexandru și Hurtuzău Ilie.

★

In cadrul Spartachiadei de iarnă, pionierii Școlii de 8 ani din Bran, *regiunea* Brașov, *au participat la un concurs de schi. Din cei 78 de pionieri și școlari participanți la concurs pe primele locuri s-au clasat următorii :*

Categoria 9—10 ani.
I. Pedestru Virgil.
II. Tampa Aurel.
III. Solovăstru Nicolae.

Categoria 11—12 ani.
I. Pedestru Ovidiu și Olteanu Nicolae
II. Nan Ion
III. Marinescu Sorin.

Categoria 13—14 ani.
I. Nan Vasile și Oncioiu Ion
II. Tampa Nicolae.
III. Zară Vasilescu.

Antrenamentele pentru faza inter-școli sînt în toi

● *Nu de mult la patinoarul* „Clubul sportiv" orășenesc Galați *a avut loc un viu disputat concurs de patinaj-viteză la care au luat parte pionieri și școlari din oraș. Printre cei mai buni patinatori s-au clasat și pionierii* Nițescu Marin, Hempel Eugen și Roșca Viorel *din clasa a VII-a. Școala de 8 ani nr. 21 din oraș.*

BUNICUL

Povestire de M. DIACONU

Într-o zi, cînd Nicușor a fost invitat de Răducu, prietenul său, la el acasă, le-a deschis ușa un om bătrîn, cu mustăți albe, stufoase și părul ca argintul. Nicușor a rămas cu ochii larg deschiși, căci nu văzuse decît în niște poze mustăți așa mari și albe...

— Bună ziua! a îngînat el.

— Tu ești Nicușor? Așa-i? Mă bucur că facem cunoștință.

Și bunicul lui Răducu i-a strîns mîna.

Impresionat, Nicușor i-a răspuns:

— Să vă ajut bunicule, să vă ajut să mergeți în cameră.

— Mulțumesc. Ești un băiat bun.

Întors acasă, Nicușor a întrebat deodată:

Mămico, eu nu am bunic?

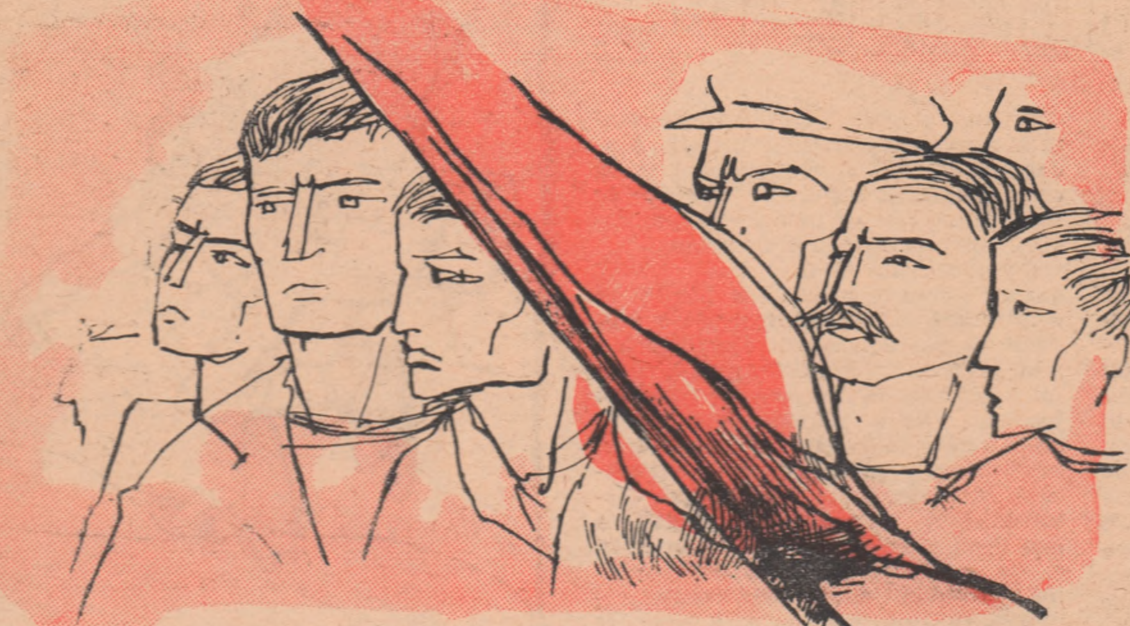
Mămica nu i-a răspuns.

— Unde-i bunicul nostru?

Mama i-a spus că părinții ei au murit în timpul războiului, iar părinții tatii au murit și mai de mult, pe vremea cînd tatăl lui Nicușor nu avea încă trei ani. Acest răspuns l-a întristat pe Nicușor. Cum, părinții lui au rămas orfani? A început să scotocească într-un dulap după albumul de familie. Văzînd ce caută, mama i-a arătat în album o fotografie crăpată de vechime, în care se întrevedea chipul slab, cu ochii negri, pătrunzători, ai unui tînăr.

— Acesta era tatăl lui tăticu, adică bunicul tău. Așa arăta cînd a murit.

Nicușor s-a încruntat și a zis:

— Imposibil! Bunicul trebuia să fie bătrîn. N-am auzit pînă acum de bunici tineri.

Și, fiindcă tare ar fi dorit să-și închipuie că are și el un bunic, s-a ascuns de ochii mamei și cu creionul a încercat să-i facă mustăți tînărului din poză. Așa l-a găsit tatăl său, cînd s-a întors de la serviciu.

— De ce mîzgălești? l-a dojenit tatăl.

I-a luat albumul din mînă și s-a uitat la fotografie, căzut pe gînduri.

— Nu te supăra, tăticule, am vrut să-l fac pe bunicu, bunic.

Tatăl nu a răspuns. Abia într-un tîrziu, a rostit încet:

— Dacă ar fi trăit... A fost împușcat la grevele din 1933.

S-a așezat, apoi, lîngă Nicușor.

— Hai să-ți povestesc, băiete, ca să știi, de ce bunicul a luptat și a fost omorît.

În noaptea aceea, Nicușor cu greu a putut să adoarmă. Își dorea măcar să-l viseze pe bunic în somn, să-l vadă și să-i spună: „Am aflat de tine, bunicule, dac-ai ști..."

La școală, abia a așteptat să povestească copiilor cele aflate.

— Bunicul meu a fost comunist — le-a spus Nicușor cu mîndrie. Bunicul a luptat la greva de la Atelierele Grivița...

Copiii îl ascultau tăcuți și serioși, îl urmăreau cu emoție.

— Poate bunicul tău are un mormînt — și-a dat cu părerea o fetiță.

— Cum să-l aibă, dacă greviștii omorîți au fost duși la crematoriu? Ca să nu se știe cîți au fost omorîți, de aceea, a explicat un băiat.

— Atunci, poate a rămas casa în care a locuit bunicul.

— Chiar așa, să căutăm casa bunicului.

— Stați puțin! A intervenit alt copil. O să mergem pe Calea Griviței, la uzine, acolo unde a fost greva...

— Și mai bine!

— Să mergem!

— Îi spunem acum tovarășei instructoare...

...Vizita în cartierul Grivița a însemnat pentru Nicușor o călătorie neobișnuită. El își imaginase o Griviță după povestea tatălui său. Iată însă, că în fața lui răsăreau șiruri de clădiri mărețe, se deschideau străzi mari, asfaltate, surîdeau în strălucirea ferestrelor școlile noi, se mișcau într-un du-te vino oameni cu fețe vesele, mulțumite.

— Putem căuta mult și bine casa în care a locuit bunicul! a exclamat un băiat. Nu vedeți că nu-i nici urmă de asemenea case?

— Calea Griviței e nouă-nouță! a zîmbit vesel o fetiță.

— Dacă bunicul trăia, a spus Nicușor, locuia acum într-un apartament ca al nostru.

Și se uita lung la blocuri.

În uzine, halele imense, mașinile puternice și voioșia cu care oamenii în salopetă îi întîmpina pe copii, i-au luat ochii.

— Nu este nimic, așa cum a fost! a zis Nicușor. Bunicul muncea într-un atelier fără acoperiș și era frig, și i se lipeau mîinile de fier din pricina gerului. Abia putea să muncească.

În mintea lui se perindau încă multe alte nedreptăți pe care le îndurase bunicul și împotriva cărora muncitorii se ridicaseră la luptă. Nedreptăți despre care auzise, amintiri dureroase — care pluteau parcă în jur ca niște păsări rănite. Ai fi zis că le auzi țipătul de revoltă. Le răspundea atunci zgomotul liniștit și ferm al uzinei: „Totul e bine, totul e bine, totul e bine!".

La întoarcere, copiii s-au oprit în curtea uzinelor lîngă placa comemorativă. Ascultau ce le povestea un muncitor în vîrstă, care participase la greva muncitorilor ceferiști din '33.

Lui Nicușor, acum, bunicul nu-i apărea singur. Ca și cînd ar fi văzut mulțimea de muncitori, ar fi auzit scandarea lozincilor izbucnind din sute de piepturi. Dacă el, Nicușor, ar fi fost acolo... Eh, dac-ar fi fost acolo, să înfrunte, la rîndu-i, baionetele... Nicușor se mîngîia cu această închipuire. Se vedea salvînd pe toți muncitorii de la moarte, dînd de furcă ticăloșilor care-i mitraliau pe greviști, punînd la cale evadarea celor arestați. Căci, așa cum s-a dovedit, dumnealor — stăpînii — nu i-au eliberat pe cei arestați, dimpotrivă...

...Cînd să plece cu toții, instructoarea a întors capul către președintele de detașament. Acesta ținea în brațe un buchet mare de flori. A dat să înainteze. Dar s-a răzgîndit și, apropiindu-se de Nicușor, i-a întins florile.

— Pune-le tu, Nicușor, pentru bunicul tău.

Nicușor a luat cu mîinile tremurînde florile și, a pășit cu ele spre placa comemorativă.

— Bunicul tău a fost omorît atunci? l-a întrebat muncitorul.

— Da, a fost împușcat.

Și Nicușor a rostit numele bunicului.

— Mi-aduc aminte, a spus muncitorul privindu-l cu atenție. În timpul grevei, comuniștii i-au încredințat paza unor vagoane. A fost omorît de doi gardiști.

Se lăsase o tăcere adîncă.

Nicușor a rămas nemișcat, citind pentru a cîta oară? slovele incrustate pe piatra plăcii comemorative.

— Florile sînt pentru bunicul tău?

Nicușor a strîns și mai tare în brațe florile, s-a întors spre muncitor și a spus:

— Florile sînt pentru toți bunicii. Pentru toți care au luptat atunci...

Și, aplecîndu-se, Nicușor a așezat florile roșii la picioarele monumentului.

O călătorie misterioasă

Cititorii noștri Nae și Radu foarte pricepuți în rebusuri ne-au trimis „însemnări de călătorie" pe care le redăm în forma lor originală:

1 aprilie. **Pornit călătorie în jurul lumii.**

2 aprilie. **Prima țară vizitată GALINA. Ceață la ARNOLD.**

3 aprilie. **Petrecut o zi în munții PILA. Vizitat capitala țărișoarei de la nordul acestor munți. Frumoasă.**

4 aprilie. **Aruncat două litere din coada capitalei acestei țări și pus în loc un pește și astfel ajuns într-un oraș din R.D.G. Totodată vizitat alt oraș situat pe Rin.**

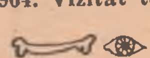
5 aprilie. **Înlocuit capul orașului de pe Rin și ajuns astfel într-o țară la ROND de Republica Populară Romînă.**

6 aprilie. **Viteza rachetei dat posibilitate ajungem la cîteva minute în oricare punct al globului. Aterizat în peninsula în formă de cizmă unde vizitat orașul NAVEȚEI.**

7 aprilie. **Azi vizitat insulele PURIC, BELA, ZOREA și DASANIL.**

8 aprilie. **Zi de repaus. Vizionat televizor meci fotbal. Admirat $\frac{L}{P}$ pe FASTIDENO, DOLIRAMA. Luat apoi Cîrpă, rupt și aruncat o literă din ea. Din literele rămase făcut un minunat loc de plimbare și odihnă. Făcîndu-ni-se foame, inversat cuvîntul, rezultat pește gustos.**

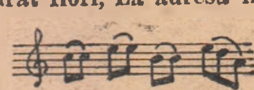
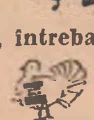
9 aprilie. **Vizitat statul $\frac{U}{R}$ în special MILA, unde cumpărat GARAJU tăbăcit. Trecut în fugă prin SOLO, iar spre seară ajuns în PISANA unde vizitat orașul DIMARD.**

10 aprilie. **Foarte interesant continentul CIFRA 1964. Vizitat templul zeiței** **soția lui**

11 aprilie. **Văzut prima oară PIRAT, TRUST și FANTELE. Un $\frac{1964}{Lie}$ alerga după TRUST, dar nu l-a C ut C.**

12 aprilie. **Fiind căldură excesivă la PRITOC, zburat pentru răcorire ținutul PAROL. Văzut ALBENA, o COFĂ, un grup de ERMOS și SURI.**

13 aprilie. **Azi Milano asistat concert patru pianiste. Foarte frumos. Aflat adresa lor de acasă pentru a trimite flori.**

14 aprilie. **Cumpărat flori, La adresa indicată găsit carte de vizită** **Intrat, urcat patru etaje, întrebat la fiecare etaj. Nu găsit pianiste. Mare**

Întrebat om care cobora scara. În loc de răspuns omul luat creta și desenat pe perete

Aici se termină o filă din însemnări. Manuscrisul purta semnătura DUNAREA. Știți de ce?

Pt. conf. FLORIN IORDĂCHESCU

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361